

*Over de auteur***MARIEKE
VAN DER SCHUEREN**

is leerkracht Nederlands in het vierde jaar aan het IKSO in Denderleeuw.

De eerste keer,

*De eerste keer naar de kleuterklas heb ik, al wenend, overleefd.
De eerste keer naar de basisschool heb ik, glimlachend, overleefd.
De eerste keer naar het middelbaar heb ik, vol grote verwachtingen, overleefd.
De eerste keer naar den unief heb ik, een beetje bang, overleefd.*

De eerste keer alleen voor een klas staan heb ik, met een klein hartje, gelukkig ook overleefd. Vijfentwintig nieuwe gezichten die me benieuwd aankeken – “het is een nieuwe” – en me meteen al op de proef stelden.

**“VIJFENTWINTIG
NIEUWE GEZICHTEN
KEKEN ME IETWAT
VERBAASD AAN.”**

“Ik zou graag hebben dat jullie in mijn klas zoveel mogelijk op jullie taal letten”, zei ik. Vijfentwintig nieuwe gezichten keken me ietwat verbaasd aan. ‘Da doen wij tog al?!’.

Tijdens de eerste les over dialecten gingen vijfentwintig paar ogen open. Net als de mijne, toen ik dingen hoorde als “Flip Kowlier, die zingt toch in het Antwerps?” of “Dat Limburgs is gewoon ‘gemoemel’”.

*Wat voor mij als kersverse leerkracht Nederlands vanzelfsprekend is – Flip Kowlier zingt in het West-Vlaams, en in *Aanrijding in Moscou* wordt niet in het Limburgs maar wel degelijk in het Gents geacteerd – lijkt voor die vijfentwintig leerlingen volstrekt nieuwe informatie te zijn.*

Niet alleen die vijfentwintig nieuwe gezichten moeten dit jaar iets bijleren, blijkaar. Ook de nieuwe leraar Nederlands.